

fandt Sted i 1896, og som navnlig for de lange Rejser var betydelig, har sat meget væsentlige Spor i Statsbanernes Indtægter, og det synes lige saa utvivlsomt, at det er ikke de lange Rejser, som have medført en uforholdsmæssig stor Stigning i Udgifterne. Hvis man derfor ved i kendelig Grad at forhøje Betalingen for de længere Rejser skulde bevirke, at der medføres en væsentlig Tilbagegang i Antallet af rejsende, er det meget muligt, at Resultatet vilde blive en finansiell Tilbagegang for Statsbanerne i Stedet for en Fremgang. — For at vende tilbage til Ændringsforslag Nr. 3 skal jeg tilføje, at jeg ogsaa erkender, at den Betragtning, som det ærede Medlem for Sorø (Poul Christensen) har gjort gældende, nemlig at der kan blive Lejlighed til det, som han kalder Snyderi, er rigtig. Det forekommer mig ikke just, at Ordet er træffende, thi det er en ganske legitim Fremgangsmaade, hvorom der er Tale, og man kan derfor ikke sige, at det er Snyderi fra Publikums Side. Snarere maatte man sige, at Statsbanerne snyde sig selv ved at give de rejsende en vis Lejlighed til ogsaa paa længere Afstande at slippe med at betale den for Dobbeltbilletter fastsatte Betaling. Dette er naturligvis et Moment til, som taler imod Ændringsforslaget, foruden det, at Nedsættelsen i Betalingen for Rejser paa korte Afstande bliver irrationel i Sammenligning med det, som forlanges for de længere Rejser. Men jeg gentager, at hvis Tinget skulde slutte sig til dette Forslag, skal det ikke finde Modstand fra min Side, endskønt jeg ubetinget vilde foretrække, at det i Regeringsforslaget indeholdte blev bibeholdt. — Angaaende Ændringsforslag Nr. 8, om Mindstebetalingen for de længste Afstande har jeg allerede sagt, at det er meget tvivlsomt, om ikke den Forhøjelse, som her tilsigtes, er for stor; det er i alt Fald Statsbaneadministrationens Opfattelse, at man derved ganske sikkert gaar lige til Grænsen af det, hvortil Betalingen kan forhøjes uden at føle en kendelig Nedgang i de rejsendes Antal. Jeg har imidlertid ment at kunne gaa med til det, som her er foreslaaet, og skal altsaa acceptere Ændringsforslag Nr. 8, uagtet jeg ganske vist er betænkelig derved, og da særlig naar man

desuden bibeholder den Ekstrabetaling for Iltog, som allerede er foreslaaet af Regeringen. — Ved Siden af disse to Spørgsmaal vedrørende Taksterne, som finansielt set ere de vigtigste, har der navnlig været Tale om Ændringsforslag Nr. 19, som i endnu større Grad end Regeringsforslaget tilsigter at indskrænke Adgangen til fri Befordring. Jeg maa med Hensyn til dette Spørgsmaal gøre opmærksom paa, at Regeringsforslaget i alt væsentligt har accepteret den Tanke, som Jernbanekommissionen gjorde sig til Talsmand for, nemlig at fri Befordring skal meget betydelig indskrænkes. I dette Øjemed vilde Jernbanekommissionen have, at for saa vidt der i humane, videnskabelige, kunstneriske eller andre lignende Øjemed fandtes at burde ydes fri Befordring fra Statens Side, skulde Midlerne dertil optages paa hvert enkelt Ministeriums Konto paa Finansloven, saaledes at Udgiften fremtraadte som særlig bevilget til det paagældende Øjemed og ikke belastede Statsbanernes Regnskab. Det samme skulde gælde for største Delen af de Personer uden for selve Jernbaneetaten, som hidtil have haft Fribefordring. Disse Principper har jeg sluttet mig til og optaget dem i Forslaget. Derimod har jeg ikke ment, at det vilde være hensigtsmæssigt yderligere at gaa saa vidt, som Kommissionen anbefalede, og som ogsaa det under Nr. 19 her stillede Ændringsforslag blandt andet tilsigter: fuldstændig at berøve Jernbaneadministrationen enhver Mulighed for i noget som helt Tilfælde paa egen Haand at kunne tilstaa nogen som helst fri Rejse. Jeg tror, at dette er urimeligt; det er at gaa alt for vidt. Der findes vist neppe noget Jernbaneselskab hele Verden over, som ikke kender og maa finde sig i af og til at yde gratis Rejse. Det gælder ikke blot om Statsbaner, det gælder sandelig ikke mindre om private Jernbaneselskaber. Naar f. Eks. vore Nabolande i et eller andet Øjemed give fri Befordring for Medlemmer af en Kongres eller lignende, er det saa at sige umuligt for os at undslaa os for at gøre det samme. Og det vil ingenlunde altid være Tilfældet, at man kan forudse en saadan Udgift allerede Aaret i Forvejen og faa en Bevilling dertil opført paa Finansloven. Derfor maa